

tes mitte ei tahtnud ni ushinaste joosta,
ka hulgaliste wangi woetud. Pärast
jaggas meie üllem Kintal omma wägge
neljaks ossaks, et ta iggalt polest woiks
Turkide wasto hakkata, ja neid ennese
keskele sada. Ja se olli üks õige imme
luggu et se temmalegi nenda ka korda
läks omma pissokesse hulgaga keif sedda
suurt Turki wägge nenda keskele sada
et neile muud üle ei jäänud, kui et pid-
did surrema, ehk wangi woetama, ehk
rahho palluma. Ja se sündis nenda.
Turkide wäggi olli tännawo arrust pal-
jo enam kui sadda kord tuhhat sõa-
mehhi. Nende surem wäggi olli ülema
Kintali ehk suur-Witsiri jures leri-
teised ollid läkkitatud omma Ma linnä-
dele abbiks ja kaitsemisüks, ja teised ol-
lid enamast laiale aännud ja püüdsid meie
rahwast keelda et nemmad ei saaks kau-
gemale ette tungida. Agga meie üks
Kintal

Kintal Kamentskoi nimmi, olli omma
riggimentidega, kõrwa teed läinud, ja
sedda wisi Turkide ette joudnud. Es-
samma juhtus siis ühhe sure hulga Turki
peäle, kes Witsiri jure piddid minne-
ma, ja temma sõa wäele mona wima.
Wiis tuhhat mona wantrid sõdadise ol-
nud ja kaksümmeend wiis tuhhat meest
neid hoidmas. Nende peäle hakkas meie
Kintal Kamentskoi omma rahwaga, ja
kui ta ühhe ionega nende peäle aias, ja
püüside ja tükkidega nende sekka lastis,
hakkasid nemmad kül esite ello polest
wasto, agga pärast ei woind nemmad
enam parrata, jätsid keif mahha,
ommad sured tükkid, wantrid, lippud,
telgid, ja mis neil agga olli, ja pistsid
jooksma. Need sured Kannonirid, kenne
peäle ni suur lotus olli olnud, ollid need es-
simesed, kes tükkide wantritte eest hoos-
te trengid katti leikasid ja ärra jooksid.